JIPF

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Nr 4, Dec. 2020

Huvudtema för detta JIPF-blad är vatten. Rättare sagt Israels systematiska strypning av vattentillgång till palestinierna. På Västbanken syftar denna politik på att få bönderna, framförallt i Jordandalen, att ge upp sitt jordbruk och ge plats åt bosättarna och deras odlingar. Vattentillförseln på ockuperad mark gagnar helt bosättningarna precis som all annan infrastruktur. Gaza är, vad det gäller rent vatten (och kanalisation), närmast obeboeligt. Ockupationsmakten Israel bryr sig inte om Gaza. Inte heller resten av den ”civiliserade” världen. Gaza kunde lika gärna ligga på månen. Bara det är lugnt. Kan en möjlig förändring till det bättre skönjas? Med den nye USA presidenten Biden? Han ärver Trumps mest ockupationsvänliga och palestinafientliga politik, som någon USA administration någonsin har fört. Bara att återuppta det ekonomiska stödet skulle kunna hjälpa palestinierna att hålla sig kvar på sin mark, så att åtminstone tanken på en tvåstatslösning levde vidare. Under tiden fortsätter tusentals israeler att dagligen demonstrera mot Nethanyahuregeringens korruption, Corona-hantering och ekonomiska kris. Kan man hoppas på en tilltagande insikt om att deras och palestiniernas kamp hör ihop?

Ilan Cohen, redaktör

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro

I detta nr: Ett år med JIPF, Olle Katz (2), Brådskande Vädjan till Förenta nationernas Särskilda Förfarande om den eskalerande vatten- och sanitetskrisen på Gazaremsan, ockuperat palestinskt territorium (5), Ockupationen Handlar Också om Vatten, Amnesty International (12), Den kända `Jerikobananen´ försvinner. Det finns inte tillräckligt med vatten under den israeliska ockupationen, Steve Hendrix (19), Israeliskt-palestinskt samarbete är nödvändigt för att rensa upp detta synnerligen förorenade vattendrag, Zafrir Rinat **(22), Dessa arabiska jordbrukare som tvingats bort från sina hem, slåss med Israel om att få använda brunnen på sin mark, Jack Khoury (25), ”Det här är vårt hav”, Isra Saleh el-Namey (28), Palestiniers olivträd på Västbanken bränns ner medan FN uppmanar till att att skydda skörden, Nickolay Mladenov (32),** 18-24 oktober 2020 – i de Ockuperade Palestinska Territorierna, Taayush **(34), till minne av Saeb Erekat, Adam Keller (36), Israel’s war on Palestinian children, Gideon Levy (37), JIPFs handlingsprogram (40)**

Ett år med JIPF

Nu när jag är en före detta ordförande i vår fina och viktiga förening, vill jag gärna dela med mig av vad vi, och jag gör under ett år

Jag väljer 2019, som bekant blir 2020 inte så intressant, med ständiga möten framför en skärm och många inställda utåtriktade möten. Då jag bor i Göteborg blir det en tydlig tonvikt mot västkusten.

NATIONELLT

I årets början var några i styrelsen som vanligt inbjudna till utdelningen av **Palme-priset** som gick till författaren John le Carré. Tidigare pris de senaste åren har gått till bl.a. Gideon Levy och Mitri Raheb, Hedi Fried och Emerich Roth. Förutom att möta pristagaren är det också en möjlighet till informella samtal med många radikala socialdemokrater.

Bokmässan

Det största evenemanget är alltid Bokmässan i Göteborg. Denna mässa brukar locka 80-90 000 besökare från hela landet i slutet av september. Alla program går också att följa digitalt eller ladda ner, där tillkommer lika många tittare. JIPf deltar med tre scenprogram på Globala Torget, en stor yta för ideella föreningar med utsikt mot världen. Vi, Frihetsteaterns vänner och PGS hjälps åt att bygga vår gemensamma monter. 2019 hade vi, liksom tidigare, tre programpunkter: På Stora scenen samtalade Kenneth Hermele och Katarina Katz om begreppen Antisemitism, antisionism och Israelkritik, något senare hade vi ett samtal mellan Anders Carlberg, tidigare ordförande i Judiska Församlingen och Mellanöstern-forskaren Isabell Schierenbeck. På den mindre skolscenen talade jag och Samuel Engelhardt om att tala med elever om antisemitism.

Efter programmen samlas de intresserade till ett eftersnack med te utanför vår monter. Antalet lyssnare vid programmen brukar vara ca 100 personer, fler får inte plats. Ännu fler lyssnar på Youtube/facebook där allt kan laddas ner.

Under mässans fyra dagar turas vi om att stå i montern, svara på frågor och arbeta med programpunkterna. Till förberedelserna hör ett antal planerings- och utvärderingsmöten med Palmecentret och de övriga deltagande organisationerna.

En uppvaktning av regeringen

Under våren 2020 uppvaktade JIPF utrikesminister Ann Linde med åtminstone två syften:

1. Att visa att det finns olika uppfattningar om konflikten Israel-Palestina även bland judar.

2. Att få Sveriges regering att trycka på hårdare för att EU kan engagera sig mer i frågan och ställa krav på EU att inte acceptera ”land-grabbing” – annektering. Svaren var något undanglidande – Sverige kan inte vara ensamt i denna fråga…

Artiklar och pressmeddelanden

När det händer något viktigt i Israel/Palestina försöker vi publicera artiklar i större tidningar och skriver pressmeddelanden. Det är inte alltid dessa blir publicerade men de brukar finnas med i JIPF-bladet. De senaste åren har vi blivit publicerade i bl.a. Aftonbladet, Expressen, Göteborgsposten, ETC, SVT opinion, Dagen, Barometern och troligen några andra. Detta är ett arbete som kan förbättras!

GÖTEBORG MED OMNEJD, Utåtriktat arbete

Under våren hade fick jag, som ordförande i JIPF, inbjudningar till en fullsatt Ekumemeniakyrka i Varberg, Göteborgs folkhögskola samt folkhögskolan i Åsa för att tala om Israel-Palestina-konflikten i något större grupper. På folkhögskolorna blir det ofta tal om antisemitism. Det finns alltid elever från Mellanöstern som bär på antisemitiska fördomar. Det samtalet kan vara lika viktigt som diskussionen om Palestina. I Åsa

deltog skolledningen i mötet och bjöd sedan in mig till sitt FN-rollspel, där min roll var att som FN:s generalsekreterare inleda debatten om konflikten i Kongo!. Mycket hedersamt, lärorikt och roligt.

Jag har inbjudits till ett antal skolor i Storgöteborg för att tala om JIPF, konflikten Israel-Palestina och tänkbara lösningar samt om antisemitism. Jag har pratat om antisemitism och annan rasism med några ungdomslag i en handbollsklubb och några gymnasieklasser för att förbereda dem inför resor till Auschwitz.

JIPF Göteborg har under många år varit en av huvudarrangörerna till 9 november-manifestationen. Lisa Granér från JIPF talade detta år. Hon var också, som överlevare, en av talarna vid minnesstunden över novemberpogromen i den fullsatta synagogan.

Möten

I Göteborg träffas medlemmarna ca 12 gånger/år, hemma hos en av oss. Vid medlemsmöten talar vi om vad JIPF gör och kan göra lokalt och nationellt. Vid ”Bokmöten” berikar vi oss med gemensam läsning av faktaböcker eller skönlitteratur med anknytning till läget i Israel/ Palestina. Drygt hälften av oss är också medlemmar i Judiska församlingen och vi samtalar om det inom församlingen som är av intresse för vår grupp. Flera av våra medlemmar har varit utsatta för påhopp i församlingens facebook-grupp med användande av invektiv som bör hoppas över i detta sammanhang.

En debatt med ordföranden på Judiska församlingen i Göteborg

I september blev jag inbjuden av församlingens ordförande, Allan Stutzinsky till att samtala/debattera om Israel och förhållandet till Palestina. I en fullsatt sal fick församlingen höra ett samtal om kolonisering, ockupation och bojkott; Har diasporans judar ett ansvar att försvara Israels politik i alla lägen eller är det vårt ansvar att också kritisera Israel? Gaza, blockaden, våldet rasism, antisemitism och. Ship to Gaza.

Jo, vi har olika åsikter. Stutzinsky ansåg att det är varje judes plikt att stödja den judiska staten Israel. Jag jämförde den synen med de gamla kommunisterna som stödde Sovjetunionen i vått och torrt och avfärdade all kritik. Att kritisera Israel är inte antisemitism, och vi judar kan inte bejaka allt Israel gör. Jag är osäker på om jag lyckades rubba Stutzinskys åsikter. För honom finns inget problem med ockupationen då den enligt honom inte existerar. Den arabiska befolkningen behandlas bättre i Israel än i Gaza, menade han och utan stöd från Israel hade Gazaborna aldrig överlevt. Vi kunde enas om att Palestina inte är

en demokrati, men jag anser att Israel är på väg åt samma håll och att de båda regeringarna behöver varandra för att motivera sin existens. Israel måste upphöra med sin ockupationspolitik för att båda folken skall kunna se fram emot en framtid i fred och samarbete, menade jag.

Inte bara möten

Att vara aktiv i JIPF ger också nya vänner i olika åldrar. Mötena är inte så formella, och samtalen böljar snabbt mellan storpolitik, lokala frågor, aktuella böcker och teaterföreställningar. Flera av medlemmarna i Göteborg är med i styrelsen för Judiska salongen, en kulturförening som erbjuder kulturprogram med judisk anknytning för såväl judar som andra. Drygt hundra personer ryms i lokalen som alltid tycks vara fullsatt.

Vid Chanukka träffas vi ett 20-tal personer och firar gemensamt med ljus och läsning, med traditionell mat kompletterad med annat som gör oss glada och mätta. I Göteborg har det blivit tradition med musik där våra medlemmar spelar Klezmer med flöjter, fiol, gitarr och lite trummor. Stockholmsgruppen har även gemensamt Pesach med en blandning av tradition och nyskapande-

Framtid

En förhoppning inför 2021, förutom att Covid 19 skall försvinna, är att vi kan bilda en grupp i Skåne också, där finns några som är intresserade. En annan är att vi skall knyta närmare band till liknande organisationer i andra länder och med de fredsrörelser som finns, under hårt tryck i Israel och Palestina.

Olle Katz

Utdrag ur

Brådskande Vädjan till Förenta nationernas Särskilda Förfarande om den eskalerande vatten- och sanitetskrisen på Gazaremsan, ockuperat palestinskt territorium

Inlämnat av följande organisationer:

- Al Mezan for Human Rights
- Al-Haq – Law in the Service of Man
- Cairo Institute for Human Rights Studies
- Habitat International Coalition – Housing and Land Rights Network

Den 9 november 2020
Https://relief.int/sites/reliefweb.int/files/resources/160500875924.pdf

Sammanfattning

… Gazas invånare befinner sig i en utdragen mänsklig katastrof, med 95 procent av invånarna som inte har tillgång till drickbart vatten. Det brådskande i denna situation har redan upprepade gånger påpekats av flera FN-stadgebaserade eller fördragsbaserade organ, inklusive Human Rights Council, den särskilda rapportören om situationen vad gäller mänskliga rättigheter i det palestinska territoriet som ockuperats sedan 1967, Human Rights Committee samt kommittén för avskaffandet av rasdiskriminering. Men trots en redan katastrofal situation fortsätter vatten- och sanitetskrisen i Gaza att eskalera. I augusti 2020 skärpte Israel ytterligare sina straffåtgärder mot civilbefolkningen, bland annat genom att stänga av Karam Abu Salem-korsningen och genom att ensidigt förbjuda bränsletransporter in i den avspärrade Gazaremsan mellan den 13 och 31 augusti, vilket ledde till en elbrist som dramatiskt ökade vatten- och sanitetskrisen. Gazas invånare kämpar också för att hejda spridandet av COVID-19 och tillförde därigenom ytterligare en viktig faktor i de extrema vatten- och sanitetsvillkoren på remsan. Den 24 augusti tillkännagav den palestinska hälsomyndigheten att man upptäckt de första fallen av COVID-19 utanför karantäncentra; en fullständig avstängning infördes sedan för att hålla familjeförsörjare hemma. Utan tillräckligt med rent vatten i hemmen, eller en inkomst att köpa fraktat eller kokt vatten, blev sanitetsvillkoren till ännu större hälso- och hygienrisker för befolkningen i Gaza. Många av Gazas invånare kan inte utföra ens grundläggande säkerhets- eller förebyggande åtgärder för COVID-19, som till exempel handhygien, vilket utsätter remsans två miljoner invånare för ytterligare risker. Medan vi går in i det fjortonde året med Israels illegala stängningsrestriktioner och regelbundna militära attacker, är det över två miljoner palestinier på Gazaremsan som för närvarande kämpar för att motarbeta ett potentiellt förödande utbrott av COVID-19, med minimala el- och vattenresurser, samt ett hälsosystem som är på gränsen till kollaps.

Läget på Västbanken

Från och med 1967, då den israeliska ockupationen inleddes, nekas palestinier på Västbanken tillgång till vatten från Jordanfloden, när de israeliska ockupationsstyrkorna förstörde minst 120 palestinska brunnar längs Jordandalen, och kontrollerar både strandlinjen och vattenflödet som leds bort, jämte jordanska källor i de ockuperade Golanhöjderna, via National Water Carrier (utformad av Tahal och konstruerad av Mekorot) från Lake Tiberias till judiska bosättningar innanför gröna linjen. Israeliska statliga bolag – först och främst Mekorot – behåller även kontrollen över vattnet från akvifererna i bergen som leder bort 89 procent av denna resurs till israeler, trots det faktum att 80 procent av vattnet som laddar akviferen har sitt ursprung på den palestinska Västbanken.

Alltsedan Israels invasion och ockupation har man förbjudit palestinier i hela oPt (palestinska territoriet) att ta något av deras vatten genom att meddela att deras flodbanker är stängda militära zoner och att fortsätta med sin militära praxis i krigstider att förstöra palestinska pumpar och infrastrukturen för bevattning. Trots förbudet för en ockupationsmakt att ändra lagsystemet för ett ockuperat område enligt artikel 43 i Haagkonventionen – även enligt Israels lag 11 – har ockupationsregimen utvecklat en rad militära order för att säkerställa att vattensektorn överensstämmer med Israels apartheidsystem. Militärorder nr 92 (augusti 1967) gav den israeliska militären fullständig rätt över allt vatten i oPt, medan militärorder nr 158 (november 1967) förbjöd palestinier att sätta upp nya vattenanordningar – inklusive vattenkällor, vattenpumpar och infrastrukturer för avsaltning – utan att israeliska ockupationsmyndigheter givit tillstånd, annars skulle infrastrukturen konfiskeras eller förstöras. Uppskattningsvis har Israel mellan 1967 och 2000 gett tillstånd för sådana byggen till bara 23 källor.

Vattensituationen på Gazaremsan

… Så mycket som 95.4 procent av vatten kommer från grundvatten, 2.6 procent från avsaltat vatten, och 2 procent har köpts från Mekorot. Den huvudsakliga grundvattenkällan är kustbassänger eller akviferer som sträcker sig över Gazas nordöstra gräns.

Kustakviferen ger omkring 86 % av allt vatten på Gazaremsan. Redan 2012 varnade en FN-studie för att akviferen skulle kunna bli oanvändbar 2017 och oåterkallelig 2020. I frånvaron av någon policy för att koordinera Israels och Gazas vattenförsörjning, Coastal Municipalities Water Utility (CMWU), har faktiskt båda utvunnit en orimligt stor mängd vatten från kustakviferen. FN:s kontor för samordning av humanitära frågor (UN OCHA) uppskattade 2018 att den årliga hållbara påfyllnaden i akviferen som endast fylls med regnvatten, utvinns nästan tre gånger mer än så. Överutvinning samt försämring av avloppsinfiltrering och grundvattnets försämring, har konsekvent bidragit till den fortsatta försämringen i vattenkvalitet och kvantitet i Gaza.

Förutom problem med kustakviferen som den huvudsakliga vattenkällan för de två miljoner palestinier som bor i Gaza, påverkas även vattensituationen och åtnjutandet av de mänskliga rättigheterna till vatten och sanitet på remsan av tre underliggande stressfaktorer som direkt kan relateras till ockupationen av Palestina.

Den första är naturligtvis konsekvenserna som härrör från det allvarliga brottet med befolkningsförflyttningen som Israel genomförde under och efter det första israelisk-arabiska kriget 1947-48. De etniska rensningsoperationerna som sionistiska israeliska styrkor genomförde, ledde till att ca 780000 palestinier fördrevs... och att 60-80000 palestinska flyktingar flydde till Gaza-

remsan vilket inom några veckor fyrdubblade befolkningen. Den israeliska militären fortsatte att förstöra 108 byar och husgrupper nära Naqab-regionen i östra Gaza samt koncentrationen av den återstående befolkningen i ett reglerat inhägnat område (siyaj) 1951-53; detta skapade ytterligare en våg av internt fördrivna personer till Gazaremsan. Det ledde till ännu mer press på regionens vattentillgångar och sanitetsförhållanden, medan över 70 procent av Gazaremsans nuvarande befolkning utgörs av dessa flyktingar och tvångsförflyttade personer.

Den andra faktorn som påverkar Gazas vattenbrist är att Israel lagt om den naturliga akviferen mot Gazas kust från Jabal al-Khalil på södra Västbanken. Det har Israel lyckats med genom en rad djupa brunnar och pumpar för att förekomma den naturliga påfyllnaden av Gazas grundvatten som är avgörande för den hopträngda befolkningen.

Det tredje och senaste stressfaktorn på Gazas vattentillgångar härrör från de metoder att kolonisera Gazaremsan som ägde rum från 1972 fram till 2005. De judiskt israeliska bosättarna som upprättade jordbrukskolonier på Gazaremsan under den tiden använde 400 gånger den mark som var de palestinska flyktingarnas, och 20 gånger den mängd vatten de använde. Dessa mycket vattenkrävande jordbruksföretag upprättades ovanpå de tre huvudsakliga djupa vattenfickorna och gjorde oåterkalleligt slut på dem. Dessa kombinerade faktorer kan direkt hänföras till Israels kolonisation och fortsatta ockupation av det historiska Palestina, och understryker hur Gazaremsans hydrologi reflekterar de militära, demografiska och resurshanterande krafterna som Israel har fört in i regionen.

På Gazaremsan blev problemen med vatten för palestinier ännu mer extrema 2007, då Israel införde sin land-, luft- och havsblockad och en omfattande avstängning som utgör en del av den israeliska regeringens kampanj för att avskilja och splittra palestinska samhällen inom oPt och annorstädes, samt att neka det palestinska folket deras omistliga rätt till självbestämmande, inklusive varaktig suveränitet över naturresurser och tillgångar. Detta anses enligt internationell rätt vara kollektiv bestraffning, och blockaden och avstängningen fortsätter än idag.

…....

T.o.m. fallet med avsaltat vatten i Gaza är en fråga om institutionaliserad materiell diskriminering och bristande jämlikhet. Medan Gazaremsan systematiskt har nekats sina naturliga vattenkällor, kombinerat med följderna av den tidigare och pågående befolkningsförflyttningen, avsaltar Israel för närvarande så mycket havsvatten att deras samhällen är ovilliga att acceptera det. Överskott på avsaltat vatten används för att bevattna grödor, och landets vattenmyndighet har även använt det för att fylla på vatten i Lake Tiberias vilket är ironiskt med tanke på att sjövattnet fortsätter pumpas ut till den israeliska befolkningen i den torra södern. Nu är det så mycket behandlat vatten att en

del israeliska ingenjörer påstår att ”ingen i Israel idag upplever vattenbrist” nu då skadan på kustakviferen anses irreparabel.

Men detsamma kan inte sägas för palestinier, särskilt inte de i Gaza. Där har folk tagit till olika fyndiga filter, kokkärl eller avsaltningsapparater under diskhon eller i grannskapet för att kunna använda sitt vatten. Men dessa källor är oreglerade och av tveksam kvalitet, ofta fulla med bakterier och ännu ett skäl för att skriva ut antibiotika till Gazas barn, alltså att fortsätta med ett mönster av att lägga en skada på ytterligare en. Läkare, sjuksköterskor och personal för vattenunderhåll försöker under tiden göra det omöjliga med minimal medicinsk utrustning till sitt förfogande. Resultatet är en situation i både vatten- och hälsosektorn som t.o.m. utan den globala pandemin, en del har kallat för ”toxisk ekologi” eller en ”krigsbiosfär”.

Konsekvenser av ett krig

Israels fullskaliga militära bombardemang förvärrar också vatten- och sanitetskrisen på Gazaremsan genom att omfattande förstöra offentlig och privat infrastruktur. Den israeliska militärens upprepade attacker mot civila objekt skadade eller förstörde allvarligt hundratals vatten- och sanitetsanläggningar.....

FN OCHA rapporterade att mellan 2005 och 2010 förstördes 305 vattenbrunnar av israeliska attacker i buffertzonen. The Emergency Water, Sanitation and Hygiene Group (EWASH) uppskattade att den totala kostnaden för att återställa allt uppgår till 9 miljoner USD. Al Mezan rapporterar att inom ramen för det militära bombardemanget 2008/2009 bara på Gazaremsan hade 919 vattenbrunnar och 243 vattenpumpar förstörts. Under kriget i Gaza 2014 skadades eller förstördes 132 vattenbrunnar, medan israeliska ockupationsstyrkor mellan 2016 och 2020 förstörde tre vattenbrunnar på remsan.

Konsekvenser av bränsleförbud och elbrist

…..
Den 31 augusti 2020 lättades det totala bränsleförbudet delvis upp, och den 1 september 2020 började Gazas kraftverk åter komma igång. Med endast en mindre förbättring får Gazas invånare idag åtta timmars elektricitet åt gången (vanligtvis med avbrott på två timmar), följt av ett strömavbrott på åtta timmar. Detta är inte tillräckligt för att garantera invånare åtnjutandet av en adekvat levnadsstandard.
…...
Som en direkt följd av elbristen minskade den faktiska förmågan att bedriva offentlig service i Gaza dramatiskt på kommunnivå, särskilt på avgörande områden som vatten och sanitet som begränsades redan innan Israel nyligen genomförde ytterligare straffåtgärder.
…..
Före krisen i augusti 2020 hindrade avstängningen Gazas invånare från att få tillgång till säkert dricksvatten; 95 procent av dem har inte tillgång till rent vatten. Enligt FN OCHA är 97 procent av vattnet i Gaza odugligt

för människor, enligt Världshälsoorganisationens normer (WHO). Redan 2017 hade den palestinska vattenmyndigheten varnat för att endast 3.9 procent av Gazas brunnar (11 av 282) uppfyllde WHO:s normer, medan de andra betecknades som förorenade.
…....
Eftersom endast 17.86 procent av det tillhandahållna vattnet uppfyller WHO:S normer, är andelen drickbart vatten per capita bara 22.4 liter om dagen. (Den inhemska konsumtionen av drickbart vatten per capita i Israel är 263 liter per dag enligt https://m.knesset.gov.il/EN/activity/mmm/mmmeng250218.pdf Red. anm.)
…....
Under de nuvarande omständigheterna har den dåliga vattenkvaliteten försämrats. Ja, elbristen och bränsleförbudet har allvarligt hindrat de 48 avsaltningsanläggningarna i Gaza att fungera. Detta fel har ytterligare påverkat folkhälsan och miljöskyddet, eftersom dåligt behandlat avloppsvatten varje dag dumpas i Medelhavet och således ökar föroreningsnivån.

På grund av bristen på elektricitet är offentligt vatten endast tillgängligt i två/tre timmar var tredje dag. När det finns vatten, brukar Gazas invånare försöka lagra det i cisterner på taken. Men eftersom elkraftförsörjningen omdirigeras för att säkra driften av sanitetsanläggningarna, levereras vatten ibland till bostadsområden under ett strömavbrott, när de offentliga vattenpumparna inte fungerar med full kapacitet. Utan att vattenpumparna fungerar helt är det nästan omöjligt att pumpa vatten in i cisternerna på taken.
…....
Det faktum att vattenpumparna inte fungerar fullt ut har också resulterat i långa perioder när det inte går att spola på toaletterna, inte går att tvätta kläder, inte göra rent i hemmen, inte tvätta händerna och eller hålla maten ren. Allt medan invånarna uppmuntras att stanna inomhus och desperat försöker att bekämpa spridningen av coronaviruset i ett område som är sorgligt underutrustat för att klara ett fullskaligt utbrott.
…....
Från och med 2019 är 44.5 procent av havsvattnet på Gazaremsan förorenat. Enligt en analys från det palestinska hälsoministeriet mellan den 9 och 11 augusti 2020 tillkännagav myndigheten för miljökvalitet att föroreningsgraden av havsvattnet längs Gazaremsans kust (längd: 40 km) är 63 procent. Ändå beräknas graden av förorening öka mitt i elkrisen.

Israels ansvar som Ockupationsmakt

När Israel 1967 påbörjade sin ockupation, sattes alla regionens vattentillgångar under israelisk kontroll. Som FN:s särskilda rapportör i oPt, professor Michael Lynk, betonade, är ”vatten och den faktiska kontrollen och hanteringen av det en väsentlig komponent för att utöva suveränitet i den moderna världen. [….....] Men eftersom den israeliska ockupationen har blivit mer befäst så illustrerar den djupt

orättfärdiga distributionen av vatten som Israel påtvingat dem, den totala bristen på någon som helst verklig kontroll palestinierna har över sitt dagliga liv.” På Gazaremsan var vattensituationen redan kritisk, och detta mest beroende av åren av ockupation och de 13 åren av Israels blockad. Inom denna tidsperiod skadades eller förstördes åtskilliga vatten- och sanitetsanläggningar, vattenavsaltningsanläggningar, liksom även Gazas kraftverk – alla civila objekt enligt sedvane- och fördragsrätt. Att attackera objekt som är oumbärliga för att civilbefolkningen ska överleva – t.ex. en vattenbrunn – anses vara ett krigsbrott. Ja, artikel 8(2)(b)(iv) i Romfördraget förbjuder ”att avsiktligt gå till anfall i vetskap om att en sådan attack kommer att förorsaka utbredd, långvarig och allvarlig skada på den naturliga miljön vilket skulle vara klart orimligt i förhållande till den förväntade konkreta och direkt övergripande militära överläggsenheten.”

…….

Artiklarna 55-56 i fjärde Genèvekonventionen lägger fram tydliga skyldigheter för ockupationsmakten med hänsyn till civilbefolkningens hälsotillstånd under dess kontroll. Men den otillräckliga tillgången på vatten hindrar civilbefolkningen att vidta de nödvändiga åtgärderna för att bekämpa spridningen av COVID-19, först och främst att tvätta händerna. Det tillåter inte Gazas offentliga hälsosystem att fungera på rätt sätt och tillhandahålla de tjänster som behövs för att behandla patienter som ådrar sig COVID-19. Som ett resultat av detta är överlevnadsmåttet för COVID-19-patienter i intensivvårdsregistret (ICU) noll. Dessutom förbjuder artikel 33 i fjärde Genèvekonventionen även ockupationsmakten att använda kollektiv bestraffning mot civilbefolkningen.

…….

Rekommendationer

I ljuset av analysen och informationen ovan yrkar inlämnande organisationer att den särskilda rapportören om de mänskliga rättigheter till säkert dricksvatten och sanitet, Mr Pedro Arrojo-Agudo, vidtar följande åtgärder:

i. Offentliggöra ett uttalande om den humanitära katastrofen som befolkningen på Gazaremsan lider under och om den nuvarande vatten- och sanitetskrisen, båda helt åstadkomna av människor.

ii. Lämna in en anklagelse till staten Israel med krav på ockupationsmakten att:

a) garantera elförsörjning på en tillräcklig nivå för att möta civilbefolkningens behov enligt internationell humanitär rätt samt att sluta förstöra eller skada civila mål inklusive vatten, sanitet och elservice.

b) respektera palestiniers mänskliga rätt till vatten och sanitet, och att upphöra med den diskriminerande fördelningen av vattentillgångar.

c) omedelbart och villkorslöst avbryta den illegala avstängningen av Gaza och de kollektiva straffåtgärderna mot civilbefolkningen....

Översättning: Anja Emsheimer

Ockupationen Handlar Också om Vatten

(nerkortat av redaktionen)

Amnesty International den 29 november 2017

Det som har präglat Israels 50-åriga ockupation av de palestinska territorierna är de mycket systematiska kränkningarna av mänskliga rättigheter. En av de mest förödande följderna är den effekt som Israels diskriminerande politik haft på palestiniers tillgång till rimliga mängder av rent och säkert vatten.

Strax efter att Israel ockuperade Västbanken, inklusive östra Jerusalem och Gazaremsan, i juni 1967, befäste de israeliska militära myndigheterna sin fullständiga makt över alla vattentillgångar och vattenrelaterad infrastruktur på de ockuperade palestinska territorierna (OPT). 50 år senare fortsätter Israel att kontrollera och begränsa den palestinska vattentillgången i OPT till en nivå som varken möter deras behov eller motsvarar en rimlig distribution av gemensamma vattenresurser.

…....

De israeliska myndigheterna inskränker även palestiniers tillgång till vatten genom att neka dem eller begränsa deras tillträde till stora delar av Västbanken. Många delar av Västbanken har förklarats vara ”stängda militära områden” som palestinier inte får komma in i eftersom de ligger nära israeliska bosättningar och nära vägar som israeliska bosättare använder, samt används för militärens träning, eller skyddade naturreservat.

Israeliska bosättare som bor nära palestinier på Västbanken – i en del fall bara några hundra meter bort – möter inga sådana restriktioner eller vattenbrist, och kan njuta och dra nytta av välbevattnad jordbruksmark och simbassänger.

I Gaza är ca 90-95 procent av vattentillgången förorenat och otjänligt för människors användning. Israel tillåter inte att vatten förs från Västbanken till Gaza, och Gazas enda färskvattentillgång, kustakviferen, är otillräcklig för befolkningens behov och reduceras kraftigt genom att överutvinning och förorenat avlopps- och havsvatten tränger in.

Skillnaden i tillgång till vatten mellan israeler och palestinier är sannerligen upprörande. Israelers vattenkonsumtion är minst fyra gånger så stor som de palestiniers som bor i OPT. Palestinier förbrukar i snitt 73 liter om dagen per person, vilket är långt under Världshälsoorganisationens (WHO) rekommenderade dagliga minimum på 100 liter per capita. I många herdesamhällen på Västbanken är vattenkonsumtionen för tusentals palestinier så låg som 20 liter per person och dag, enligt FN:s kontor för humanitära frågor (OCHA). En genomsnittlig israel däremot konsumerar ca 300 liter vatten om dagen.

50 år senare är det dags för de israeliska myndigheterna att sätta

stopp för en politik och verksamhet som diskriminerar palestinier i OPT och att ta itu med deras förtvivlade behov av tillgång till vatten. De israeliska myndigheterna måste häva de nuvarande restriktionerna som nekar miljontals palestinier tillgång till tillräckligt med vatten för att möta sina personliga och familjens behov lika väl som att få njuta av sina rättigheter till vatten, mat, hälsa, arbete och en rimlig levnadsstandard.

Väggmålning på väggen till en nedlagd bensinstation vid väg 90, huvudvägen som sträcker sig längs Jordandalen. Texten lyder ´Vårt vatten är vårt liv så låt oss bevara det´ I Jordandalen har åtskilliga källor och brunnar gjorts överflödiga eftersom bergsakviferen på den västra kanten av dalen mer och mer utnyttjas av det israeliska statsägda företaget Mekorot.
© Amnesty International

Förödande tull i Jordandalens samhällen

I september 2017 träffade forskare från Amnesty International invånare i Jordandalen och bevittnade på nära håll den katastrofala inverkan som vattenrestriktionerna har haft på folks dagliga liv.

Ihab Saleh, squash- och gurkodlare i Ein al-Beida, en palestinsk by på omkring 1600 människor i norra delen av Västbanken, är en av hundratusentals människor vars liv och levebröd har förstörts genom israeliska vattenrestriktioner. De senaste 25 åren har han sett den lokala källan gradvis torka ut efter att det israeliska företaget Mekorot hade borrat två brunnar nära det palestinska närbelägna samhället Bardala, för att försörja Mehola, en israelisk bosättning. Den mängd vatten som de israeliska myndigheterna tilldelar byn har minskat genom åren, säger han, och har varit helt avstängd vid talrika tillfällen. Trots en överenskommelse sedan mitten av 1970-talet, om att kompensera de palestinska byarna Bardala och Ein al-Beida, har Israel märkbart minskat mängden vatten som varit tillgänglig för båda byarna.

Ihab Saleh berättade för forskarna från Amnesty International hur de israeliska myndigheterna i början av september 2017 stängde av byns vattentillförsel i fem dagar och hävdade att invånarna hade tagit mer än vad de hade tilldelats genom icke auktoriserade utvägar. Ihabs grödor dog på grund av denna avstängning vilket skadade hans företag på ca 10000 NIS (ca 2820 USD). Han säger att det inte hade kommit något meddelande före avstängningen av vattnet, och det fanns inget dricksvatten till någon av invånarna som var tvungna att åka fem km till en angränsande by för att

hämta vatten i lastbilar. ”I den här byn vill vi ha fred, vad än den palestinska myndigheten säger – så är det det vi vill. Vad än den israeliska armén säger – så vill vi det..., allt vi vill göra är att bruka vår mark,” berättade han för Amnesty International.

En av Mekorots två pumpstationer utanför byn Bardala. Dessa pumpstationer har gjort så att brunnarna i Ein al-Beida och Bardala har torkat ut helt och tvingat det palestinska samhället att vara helt beroende av det israeliska statsägda företaget för sin vattenförsörjning i hemmen och för jordbruket
© Amnesty Inter-national

Förutom jordbruksbyarna står många beduinsamhällen i Jordandalen inför hårda restriktioner som en följd av Israels kontroll över palestinska naturliga vattenresurser. Ofta ser Israel marken de bor på som ett ”stängt militärområde”. Deras tillgång till vatten är inte bara begränsad – de lever också under det ständiga hotet att fördrivas genom order om att förstöra deras hem och egendomar.

Två familjer som lever vid huvudväg 90 nära byn Ein al-Beida har fått sina hus och egendomar förstörda två gånger under de senaste två åren. I december 2016 förstörde den israeliska armén två hus och alla vattencisterner som tillhörde familjerna.

Eftersom israeliska myndigheter inte erkänner många palestinska samhällens rätt att bo i område C och vägrar att bevilja dem den nödvändiga infrastrukturen så har dessa familjer ingen tillgång till rinnande vatten fastän en av Mekorots rörledningar går längs huvudvägen mindre än 100 meter från deras mark. För att få vatten måste de två gånger om dagen gå till det lokala vattenstället som ägs av företaget Mekorot.
© Amnesty International

I al-Auja, en by på ca 5200 invånare, 10 kilometer norr om Jeriko i Jordandalen, är situationen i stort sett likadan. 1972 borrade Mekorot en brunn och installerade en pumpstation nära brunnen i Wadi Auja. Enligt invånarna brukade brunnen ge rikligt med vatten till byn och den kringliggande jordbruksmarken genom en rad bevattningskanaler.

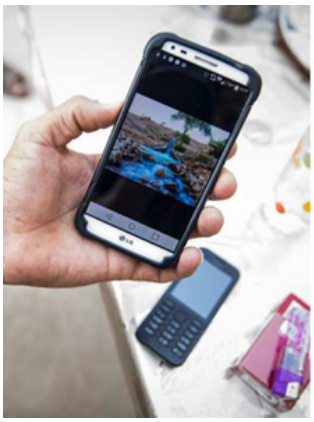

Nu ligger bevattningskanalerna tomma. En bybo visar för forskaren från Amnesty International ett foto på brunnen innan den torkade ut. Han förklarar hur det på tidigt 1990-tal fanns vatten året om vilket gynnade ett välmående jordbrukssamhälle, ett av områdena i Jordandalen med störst fruktodling.
© Amnesty International

Issa Nijoum är f.d. citrusodlare från Al-Auja som nu endast odlar mindre vattenintensiva grödor som squash och gurka. 2017 hade han tillgång till vatten i bara 40 dagar under växtsäsongen som vanligtvis sträcker sig från februari till mars, och squashgrödorna förstördes. Han förklarade att hans grödor vanligtvis kräver vatten 120 dagar om året.
© Amnesty International

På grund av vattenbrist tvingades odlarna i Al-Auja att ändra sin traditionella försörjning och nu odla grödor som är mindre vattenintensiva och också mindre lönsamma. Medan de tidigare i huvudsak odlade citrusfrukter och kunde exportera dem, är de nu hänvisade till mindre vattenintensiva grönsaker som zucchini, gurka och squash som kan odlas under en period på tre till fyra månader under vintersäsongen. Många invånare i Al-Auja har också tvingats hitta arbete på gårdar i tre israeliska bosättningar i närheten med obegränsad tillgång till vatten.

En lokal medlem i kommunfullmäktige i byn Al-Auja håller en limefrukt som inte är helt mogen. Han förklarar hur limeträden sedan mitten av 1990-talet har fått allt mindre frukter och skördar beroende på bristen på vatten.
© Amnesty International

Vattentillgången i israeliska bosättningar

Bassäng i Ma´ale Adumim. Med en vattentillgång på ungefär fyra gånger större än den som palestinska samhällen har står israeliska bosättningar som Ma´ale Adumim i stark kontrast till sina palestinska grannar.
© Amnesty International

Druvskörd i den israeliska bosättningen Psagot i juli 2017. Vintillverkningen i Psagot grundades 2003 och enligt dess officiella webbsida producerar man ca 350 000 flaskor vin om året, 70 procent går till världshandeln. Druvor är grödor av högt värde och vattenintensiva. C David Silverman/Getty Images

En israelisk dadelodling i en bosättning nära byn Al-Auja i Jordandalen, den 21 september 2017. Varor till ett värde av hundra-tals miljoner dollar producerade i israeliska bosättningar som byggts på ockuperad palestinsk mark, har exporterats utomlands varje år, trots det faktum att den stora majoriteten av stater officiellt har dömt ut bosättningarna som illegala enligt internationell rätt.
© Amnesty International

En plats för att fylla på vatten i utkanten av byn Al-Auja i Jordandalen. För palestinier utan tillgång till rinnande vatten är situationen förfärlig. För att tillgodose sina dagliga behov av vatten, har de inget annat val än att köpa mer vatten från tankbilar, vanligtvis två gånger om dagen. Vattnet är ofta av diskutabel kvalitet och dyrare än att få det genom vattennätverket.
© Amnesty International

Qaid Nasaran, affärsägare från Al-Jiftlik, en by med en befolkning på uppskattningsvis 4700 personer i norra Jordandalen, brukade driva jordbruk på en liten bit mark. Efter att hans brunn har torkat ut, har han blivit tvungen att hitta ett nytt sätt att försörja sig på. Han har en mataffär nu. Affären ligger vid ett gammalt pumphus med en brunn som borrades 1966 med tillåtelse av de jordanska myndigheterna som vid den tiden hade kontroll över Västbanken. Ett år senare efter att Israel hade ockuperat de palestinska territorierna, stoppade de israeliska myndigheterna Qais Nasarans familj från att använda den. Det fanns vatten i brunnen fram till 2014 då den till slut torkade ut. Qais förklarade hur den israeliska militären varje år när brunnen var full, kollade den för att se efter att ingen använde den. Qais äger fortfarande en cistern på sin mark men har inte alltid råd att fylla den eftersom det kostar ca 8,000 NIS (ca 2,278 USD). Han köper sitt vatten från en jordägare i Jordandalen.

För Mustafa Al-Farawi, dadelodlare från Al-Jiftlik, är situationen snarlik. Den mängd vatten som är tillgänglig från brunnen på hans mark har stadigt minskat under åren.

Han förklarar att brunnen på 1980-talet mycket väl kunde ge tillräckligt med vatten för att bevattna en yta på 45 hektar och räcka till vatten till djuren likaväl som till familjen. Nu måste det mesta vattnet till hans dadelodling köpas och transporteras med en vattentank från en källa på 7 km bort, den enda källan som palestinier fortfarande kan nå.

De senaste åren ville Mustafa borra en ny brunn på en annan plats som skulle garantera mer vatten. Han säger att en ingenjör kom för att kolla och det fanns vatten närmre marknivån på en annan del av gårdens mark. Han ansökte om att få borra men de israeliska myndigheterna bestred hans ansökan. Till slut bestämde han sig för att ändå borra brunnen utan tillstånd, men den israeliska armén kom och hindrade honom i detta. Han fick veta att detta att borra brunnen skulle vara mot israeliska militärorder och bygget av brunnen stoppades.

”Vi har inte tillräckligt med vatten och ingen kontroll över det. De israeliska myndigheternas taktik är att sakta minska vattnet så att vi måste lämna marken.” Mustafa Al-Farawi, Al-Jiftlik

Byn Furush Beit Dajan på norra Västbanken med en befolkning på ca 930 invånare brukade odla citrusfrukter. Från mitten av 1990-talet hade odlare måst ändra valet av odlingar på grund av otillräckligt med vatten. Byborna säger att de brukade ha ett överflöd av vatten men på senare år har brunnarna försett dem med allt mindre vatten.

Byborna nämnde att akviferen har tömts på vatten till israeliska brunnar som använts till att förse de närliggande israeliska bosättningar-na Hamra och Mehora. Enligt Azim Mifleh, en lantbrukare i byn, började israeliska brunnar att pumpa ut vatten i närheten av byn på 1970-talet och så sakteligen blev de lokala brunnarna mindre effektiva. Sedan Israel och den palestinska befrielse-organisationen (PLO) skrev under Oslofördragen 1995, har Israel utvunnit långt mer vatten från den östra akviferen än vad man hade kommit överens om.

Azim Mifleh, odlare och koordinator hos Agricultural Development Association (PARC) från Furush Beit Dajan, säger att han brukade ha 800 träd på sin mark, mest med citroner och grapefrukt. Nu har han bara två träd kvar bredvid huset. Azim Mifleh måste diversifiera och börja odla grödor i växthus. De flesta grödor som han nu odlar, inklusive gurkor, tomater och squash, kan bara odlas på vintern och våren.

Det finns fem vattenbrunnar i närheten av byn Furush Beit Dajan – alla är privatägda av palestinier. Enligt byborna har de måst se en drastisk minskning i vattenutflödet beroende på att israeliska brunnar har borrats i området för att förse bosättningen Hamra med vatten, som brukar ett stort markområde. Bosättningen Hamra har 41 hektar med dadelodlingar och skördar även vattenintensiva grödor som bananer och citrusfrukter.

Sedan 1967 har de israeliska myndigheterna nekat palestinier tillträde till Jordanflodens hela lopp genom Västbanken. Vattennivåerna i Döda havet har sjunkit dramatiskt under de senaste 50 åren beroende på Jordanflodens reglering uppströms av Israel liksom även av Jordanien och Syrien.
© Amnesty International

Rätten till vatten

Enligt internationell rätt har Israel såsom ockupationsmakten i OPT väldefinierade skyldigheter att respektera palestiniernas mänskliga rätt till vatten. Israel måste inte bara avstå från att vidta åtgärder som kränker denna rätt eller underminerar den palestinska befolkningens möjlighet att tillvarata den rätten, utan även skydda den palestinska befolkningen från att utomstående hindrar dem från att avnjuta av rätten till vatten, och de måste vidta genomtänkta, konkreta och målinriktade steg för att garantera att denna rätt fullföljs och förverkligas fullt ut.

https://www.amnesty.org/en/latest/campaigns/2017/11/the-occupation-of-water/

Översättning: Anja Emsheimer

Den kända `Jerikobananen´ försvinner. Det finns inte tillräckligt med vatten under den israeliska ockupationen.

Av Steve Hendrix, den 25 september 2020

Den här månaden går den palestinska bonden Jaseer Fahed Afyet omkring bland sina bananträd i al-Auja, nära Jeriko på Västbanken. (Kobi Wolf för The Washington Post)

AUJA, Västbanken – Jaseer Fahed Afyet stod vid ett enormt hav av ljus sand som mötte en liten ö av gröna blad, och såg ut över bananträden som han hade planterat i juni. De blir nog hans sista.

Hans familj hade odlat bananer i tre generationer – innan konflikter och klimat torkade ut mycket av vattnet; nu stod han på denna torra bit av Jordandalen just norr om Jeriko. Nu svarar hans några rader med unga träd på bara fyra tunnland för en av de sista resterna av Västbankens banankorg. Han är en av de sista odlarna som är kvar, och han vet att möjligheterna är stora för att samma vattenbrist som fördrivit så många av hans grannar också kommer att avsluta hans familjs 50-åriga tid där.

Slutet på bananepoken representerar det allmänna skiftet i palestinskt jordbruk under tiden för israelisk kontroll över Västbanken och dess vatten. Vid tiden för kriget 1967 var området kring Jeriko känt för sina citroner, apelsiner och bananer.

Men under årtiondena då Israel grävde djupare brunnar för att förse växande israeliska bosättningar på de ockuperade territorierna med vatten, började källorna att torka ut tidigare och tidigare varje år, enligt Världsbankens och andra internationella organisationers studier. Vattnet i palestinska ytbrunnar blev bräckt då grundvattennivåerna sjönk, sötvattnet blev alltför salthaltigt för citroner och bananer.

Odlare som hade råd började sakta gå över till andra grödor, inklusive den mycket mer härdade dadelpalmen, en inhemsk ökenväxt. Men hundratals småodlare lämnade helt sina jordbruk, sålde sin mark och tog jobb som arbetare i de omgivande israeliska bosättningarna. Omkring 3000 invånare i trakten arbetar nu i bosättningarna, enligt Jericho Labor Office, men uppåt 8000 vid dadelskörden.

När Afyets farfar på 1970-talet planterade sina första bananträd, hade området i årtionden varit vittomtalat för sina odlingar. Jerikobananen, söt och liten, var populär

på marknaderna från Kuwait till Bagdad. Hundratals med småodlare kunde leva gott så här. En bananpamp startade ett kortlivat flygbolag.

”Vi kallade det för ´grönt guld´, sade Afyet, vars familjeföretag på 32 tunnland aldrig kom till stora företagsplaner men tillät dem att köpa mark, några hästar och, en gång, en taxi som en sidoaffär i byn.

Afyet sade att han brukade exportera 1400 ton bananer om året tillsammans med fyra odlarkompisar. Nu säljer affärerna i Auja bananer som är importerade från Israel, och Afyet är den enda som fortfarande odlar frukten.

En av hans partners ägde 62 tunnland, sade han. ”Nu har han inte tillräckligt med mark till sin grav.”

Arealen för banansådd har rasat rejält från omkring 1500 tunnland till mindre än 130 under det senaste årtiondet, enligt Ahmad Fares, chef för det palestinska jordbruksministeriet i Jeriko och Jordandalen. Han tillskriver regionens höga syre- och värmenivåer – på en höjd av 280 meter under havet – fruktens rika smak.

”De är söta som socker,” sade han. Han sade att han fortfarande kan se bananer växa och frodas alldeles vid Jordanfloden där jordanska bönder avnjuter samma villkor med lättare åtkomst till vatten.

Som mest anställde Afyet 20 arbetare. Han började friställa dem efter en kraftig nergång av vatten under 2006 års säsong. Han experimenterade med andra grödor, för det mesta grönsaker, men de torraste åren, när det slutade att rinna i källan så tidigt som i maj, lämnade han sina fält för att arbeta åt odlare i Netiv HaGdud, en bosättning en mil bort.

Får som dricker vatten från en akvifer med vatten från källan nära Jeriko. (Kobi Wolf för The Washington Post)

Palestinier har rätt att ha rör och kanaler i de områden de kontrollerar enligt Osloavtalet som delar Västbanken i ett lapptäcke av zoner som förvaltas antingen av den palestinska myndigheten eller av Israel. Men i motsats till Israel kan den palestinska myndigheten inte leda vatten genom zonerna för att distribuera det från de fåtaliga våta platserna till de många torra.

Israel upprätthåller också sin kontroll över vattnet genom att förstöra palestinska vattenrör och behållare med vatten som tjänstemän menar är otillåtna eller stulna. Israeliska tjänstemän säger att de upprätthåller lagen. Palestinier och deras advokater säger att man försöker tvinga bönderna bort från deras mark.

”Kontroll över vattnet är viktigt för ockupationen”, sade Amit Gilutz i B ´Tselem, en Israelbaserad människorättsgrupp. ”Här där det varken finns nåt guld [eller] olja, är vatten och mark absolut nödvändiga resurser.”

Framtida vattenkällor

Mohammed Nassasra, en druvodlare i byn Jiftlik, såg tidigare i år hur israeliska soldater grävde upp hans brunn med vatten och påstod att det inte fanns nåt tillstånd. Nassasra säger att brunnen byggdes för 15 år sen och var fylld med lagligt källvatten. ”Bosättarna gillar inte konkurrens,” sade Nassasra en eftermiddag nyligen och kände på en av de uttorkade druvklasarna med ett kapat bevattningsrör vid fötterna.

Koordinatorn för regeringens verksamhet på territorierna, Israels militärbyrå som administrerar palestinska aktiviteter på Västbanken, sade att ”man genomförde ett ingrepp mot tre olagliga reservoarer som hade satts upp i byn Jiftlik. Vi vill påpeka att detta har skett i enlighet med myndigheternas rutiner.”

David Elhayani, ledare för en paraplygrupp av bosättare, bestred att israeliska bosättare vill driva bort palestinska odlare till konkurs, och sade att en bra ekonomi för ett lantbruk gör livet lugnare för alla i den omtvistade regionen. Han sade att palestinier rutinmässigt stjäl från det israeliska vattennätverket och borrar olagliga brunnar. Israeliska lantbrukare har sina egna klagomål om de knussliga anslagen för tillstånd till brunnsborrning, sade han.

Under tiden var den palestinska myndigheten efter Oslo-avtalet bakbunden när det gällde att ta hand om Västbankens vattentillgångar eftersom de hade för få medarbetare och för mycket byråkrati. Shaham sade till exempel att palestinierna enligt avtalet har rätt att utvinna 60 miljoner mer kubikmeter vatten från den östra akviferen än de nu gör.

För att lindra bristen, sade Shaham, tänker han sig två projekt – en plan för att få vatten från norra Israel till Jordandalen med så mycket som 10 procent till palestinier, samt en planerad tunnel som kommer att ge ytterligare avloppsvatten från östra Jerusalem till Og:s avloppsreningsverk.

”Jag berättade för dem jag arbetade med att en del av det [behandlade gråvattnet] kommer att användas för att bevattna dadlar runt omkring Jeriko,” sade han.

Det kommer inte göra mycket åt Afyets situation och hans bananer. Afyet står på den hårda marken mellan sina träd, han inser verkligheten. Det var en bra vinter med regn, och det kom mycket vatten i källan i Auja fram till i september, för första gången på åratal,. Det gav honom hopp om att försöka sig på en sista skörd.

”Nästa år kommer vi kanske hit och äter bananer,” sade Afyet med de axelhöga plantorna runtom honom,

nästan det enda gröna som syntes i det soltorkade landskapet.

”Om inte – så var det allt,” sade han. ”Även detta kommer att bli öken igen.”

Översättning: Anja Emsheimer

https://www.washingtonpost.com/world/middle_east/west-bank-israel-water/2020/09/24/a607c854-f2d3-11ea-8025-5d3489768ac8_story.html

Israeliskt-palestinskt samarbete är nödvändigt för att rensa upp detta synnerligen förorenade vattendrag

Floden Kidron flyter genom både palestinskt och israeliskt territorium och har blivit en allvarlig avloppsfara

Zafrir Rinat, Haaretz den 3 juli 2020

Floden Kidron är den värsta faran för avloppen i Israel. Så beskriver inspektörerna för övervakningsenheten i Israel Nature and Parks Authority floden som börjar i Jerusalem och flyter österut genom Västbanken till Döda havet. Denna styggelse för miljön har pågått i årtionden, men nu är slutet på detta i sikte.

Under de senaste månaderna har Hagihon och Jerusalem Wastewater and Purification Enterprises, de två vatten- och avloppsföretagen i Jerusalem, påbörjat arbetet med att skapa ett system för filtrerings- och reningsanläggningar för att behandla avloppet så att det går att använda i palestiniers och israeliska bosättares jordbruk i Jordandalen.

Berättelsen om Kidron skulle kunna vara underlag för en fascinerande kurs i miljöstudier. Det är ett exempel på hur en nationell konflikt kan förhindra att en viktig resurs bibehålls och vända en pärla av natur, landskap och arv till en allvarlig miljörisk.

Vattendraget samlar upp obehandlat avlopp från Jerusalem och palestinska samhällen då det rinner genom både de områden som kontrolleras av Israel och dem som står under den palestinska myndighetens civilrättsliga ansvar. Över 13 miljoner kubikmeter avloppsvatten rinner genom Kidron varje år, och samlas upp i reservoarer som bosättarnas vattenmyndighet har byggt i Jordandalen. Det är bara efter att man har utfört en inledande reningsprocess som vattnet kan användas till att bevattna jordbruket via en pipeline.

I åratal har Israel och PA varit ur stånd att nå ett avtal om vägen och platsen för avloppsreningsanläggningar, avloppsledningar eller pipelines för det behandlade vattnet.

Endast genom oändliga försök av mellanhänder under ledning av

experten i miljörätt, professor Richard Laster vid Hebrew University i Jerusalem, följt av engagemanget hos den israeliska vattenmyndigheten och premiärministerns kontor, kom det till ett genombrott. Försöket fick hjälp av en rättslig strid som initierades av miljöorganisationen Zalul för att rensa upp Kidron.

Så småningom nådde man ett samförstånd utifrån ömsesidigt intresse. Det var viktigt för Israel att gripa sig an den nationella skammen att dess huvudstad förorenar miljön. Palestinierna å andra sidan behövde en lösning på faran med avloppet, jämte en vattenkälla för jordbruksmarken i Jeriko-området. Hagihon (Jerusalem Area´s Water and Wastewater Utility) och Jerusalems vattenreningsföretag under ledning av Avi Balashnikov, f.d. generaldirektör för ministeriet för miljöskydd, påskyndade processen och började nyligen arbeta på projektet.

Floden Kidron skiljer sig från de flesta andra, eftersom källan till miljöförstöringen måste behandlas samtidigt som man fortsatt garanterar en regelbunden tillförsel av rent vatten till floden. Eftersom Kidron flyter genom öknen i Judeen, grundar sig planen för att behandla avloppsvattnet på att återställa det till vad det var tidigare: en torr ström under större delen av året och flytande vatten bara efter vinterstormar och översvämningar.

Kostnaden för projektet uppskattas uppgå till 800 miljoner shekels (232 miljoner dollar). En anläggning för filtrering av fasta ämnen håller på att byggas vid utfarten från Jerusalem och även en tunnel för avloppsröret längre österut. Tunneln kommer att möjliggöra att avloppsvattnet går förbi klostret Mar Saba. Den sista och östligaste etappen av projektet blir att utveckla avloppsreningsverket som redan är i drift, och hanterar avfall från delar av Jerusalem och andra samhällen. Anläggningen kommer även att byggas ut till ett nytt system som kommer att utöka sin behandlingskapacitet mycket. Det behandlade vattnet från anläggningen kommer palestinierna i Jeriko-området och bosättare i Jordandalen att få till jordbruket.

Genomförandet av planen beror på hur villiga PA är att fullfölja sin del av avtalet. En av de viktigaste rörledningarna har planerats att gå genom territorium under PA:s kontroll så PA kommer att behöva lägga röret så att det behandlade vattnet kommer till Jeriko. Giora Shaham, chef för Israels vattenmyndighet, och Hagihon är övertygade om att palestinierna har ett klart intresse i att slutföra projektet.

”I Jeriko-området finns det dadelplanteringar på ett område på 25000 dunams (2,529 hektar) sade Shaham i veckan. ”Just nu är många av dem unga, men om några år till kommer mycket vatten att behövas för att bevattna dem.”
Eli Cohen-Kagan, vd. i Hagihon, sade att ett antal palestinska städer i regionen har visat stort intresse för att anslutas till avloppsreningssystemet. De är trötta på att använda septitankar och betala för

tankbilar för att tömma dem, sade han.

Dock skulle nuvarande spänningar mellan Israel och PA kunna påverka framstegen i delar av projektet på den palestinska sidan. Om delar av projektet i områden som palestinierna kontrollerar, inte skulle lyckas att fullföljas, då skulle avloppsvatten fortsätta att rinna ut i delar av strömmen – men det kommer redan att ha behandlats. Dessutom har man redan planerat att rensa upp i de enorma mängderna av avfall som genom åren har samlats i strömloppet, liksom även vegetation som har spridit sig på grund av avloppsvattnet, och är olämpligt för miljön i öknen.

När krisen med coronaviruset har gått över, skulle Kidronfloden och Jeriko-området kunna bli ett område som lockar till sig turister något som skulle vara gynnsamt för palestinierna. Men utöver att ha lyckats med miljömålen har Israel även lyckats göra Kidron till ett annat sätt att utvidga sin närvaro i Jordandalen.

Det här är fortsättningen på den växande och djupnande samlevnaden kring den infrastruktur som påtvingats palestinierna som måste fortsätta att hitta ett sätt att anpassa sig. Deras dadelplanteringar fortsätter att utvecklas vid sidan av bosättarnas, och alla kan dra nytta av avloppsvattnet som båda folken åstadkom längre upp vid strömmen. Det är oklart vad framtiden har i sitt sköte för invånarna i regionen, men kanske kommer i alla fall stanken, skräpet och föroreningarna att försvinna.

https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-israeli-palestinian-cooperation-is-necessary-to-tackle-israel-s-worst-sewage-hazard-1.8965141

Översättning: Anja Emsheimer

2021 års medlemsavgift

JIPF är en ideell förening!
Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:
290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet
540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet
140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet
190kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Dessa arabiska jordbrukare som tvingats bort från sina hem, slåss med Israel om att få använda brunnen på sin mark

Jack Khoury, Haaretz den 23 december 2018

Invånarna och ättlingarna till familjer från byn Saffuriya i Galileen stålsätter sig mot försöken att ta betalt av dem för vattnet och hänvisar till ett avtal från 1950-talet.

Rashid Safuri kan inte hålla tillbaka tårarna när han pratar om brunnen i Kastel på mark som hör till Saffurirya, den utraderade arabiska byn i Galileen nära det judiska kooperativa moshav-samhället Tzipori. Safuri, som beskriver sig som bonde och son till en bonde, ser vattnet från brunnen som absolut nödvändigt för sitt levebröd. Men vattenmyndigheten sade att bönderna har brutit mot deras avtal och även mot ett domstolsbeslut i frågan, och vill att bönderna betalar för vatten som de använder.

”Alla påståenden att detta är statens egendom som vi har stulit är en jäkla lögn. Det är ett olagligt försök att driva bort oss från det här området och vi kommer inte låta det ske,” sade Safuri.

Safuri och några dussin andra vars familjer hade fördrivits från byn under Självständighetskriget 1948 har i åratal kämpat mot myndigheternas försök att neka dem att fritt använda brunnen på mark som de brukar. De använder den för att bevattna grödor, i huvudsak grönsaker och mest för eget bruk men en del säljs också.

”Det är en ganska liten bit mark, och den hotar eller stör inte någon,” sade Safuri. ”Att staten insisterar på att vi ska betala för vatten och alla slags utgifter är i strid med tidigare avtal,” hävdade han.

Men kontroversen med bönderna går tillbaka något decennium. För två år sedan krävde vattenmyndigheten att vattenmätare skulle installeras så att bönderna kunde debiteras för sin konsumtion. Situationen har trappats upp under den senaste månaden efter att vattenmyndigheten, uppbackad av Israel Nature and Parks Authority, skickade en traktor till området kring brunnen. Dussintals människor med rötterna i Saffuriyah skyndade till området och blockerade fysiskt traktorn från att fullgöra sitt arbete.

Vattenmyndigheten sade att man hade hållit otaliga möten med medlemmar från Al Bustan, organisationen som representerar bönder från familjer med ursprung i Saffuriya, i ett försök att komma överens om ett avtal som skulle reglera användandet av brunnen. Myndigheten hävdade att gruppen hade vägrat att foga sig i

avtalen som man hade uppnått, och sade att ett domstolsbeslut den 20 september krävde att bönderna skulle presentera en plan, att installera en vattenmätare och ansöka om att få vattentilldelning och tillstånd att producera vatten. Domstolen bestämde en deadline till den 10 oktober för att installera mätaren och sade att böndernas alternativ var att köpa vatten från Mekorot, det nationella vattenföretaget.

Hala Hamdan, en advokat som representerar bönderna, sade förra veckan att vattenmyndigheten även hade informerat hennes klienter om att, i linje med ett kabinettsbeslut, man måste sluta att pumpa vatten ur brunnen för privat bruk senast 2023; därefter måste bönderna i vilket fall som helst köpa vatten från Mekorot. Hamdan kallade det för ett drastiskt steg som bara skulle tjäna till att kontroversen skulle börja på nytt.

Bönderna hävdar att man träffat ett avtal tidigt på 1950-talet varigenom de av Israel Lands Authority fick rättigheterna till brunnsvattnet.

Ett påstått brott mot status quo

Bönderna använder utan kostnad ca 64 000 kubikmeter vatten om året, vatten som vattenmyndigheten nu försöker kräva betalning för. Bönderna vägrar och hävdar att detta skulle vara ett brott mot status quo. Vattenmyndigheten avvisar påståendena att det är ett försök att skada bönderna. Som svar till Haaretz hette det att ”användandet av brunnen är mot lagen utan tillbörlig jordbruksreglering. Utan formellt tillstånd blir tillförseln inte uppmätt,” sades det. Med tillägget att myndigheten rättar sig efter domstolens beslut.

Rashid Safuri i närheten av brunnen i Saffuriya i december 2018. Credit: Gil Eliahu

Hur kunde detta status quo ske? ”På 1950-talet var det flera familjer som samtyckte till ett markbyte, och i utbyte mot tusentals dunams mark, som inbegrep ganska mycket vatten, fick vi 200 dunams [50 acres] med den här brunnen,” sade Azat Sliman vars familj kommer från Saffuriya. ”Vi är fördrivna människor som bor i Nazareth och som dagligen går till våra fält för att arbeta och använder vattnet för att vattna dem. Jag vet inte vad det är för fel med det och varför de skulle undanhålla vattnet för oss.”

Sliman sade att de inte pumpar upp något vatten och bara använder vatten som rinner över marken. ”Jag tror inte att det är till skada för dessa naturtillgångar

som de vill ta ifrån oss. Och vi kommer inte låta dem göra det," sade han.

Under de senaste veckorna, efter försöket att skicka traktorn till platsen, har bönderna startat en offentlig kampanj med invånare från Nazareth-trakten med på platsen varje dag och vars familjer ursprungligen kommer från Saffuriya. Men Sliman sade att bönderna förvisso skulle installera vattenmätare och få nödvändigt tillstånd.

"Vi vill rätta oss efter domstolens beslut och handla enligt juridiska råd. Under tiden flyter vattnet och vi vill gå vidare. Vi vill bestämma om betalningen senare eftersom vi insisterar på vår rätt att få vatten," sade han.

Bönderna förväntar sig också stöd från de judiska invånarna i närbelägna Moshav Tzipori. "Vi är inte emot någon. Vi vill bara försvara vår brunn och våra rättigheter," sade Siman.

Kamal Barghouti vars familj också kommer från Saffuriya, sade att kontroversen bara är en täckmantel för en dold agenda, "för det som de verkligen vill göra." Det verkliga syftet, hävdade han, är "att driva bort bönderna från Saffuriya från marken, och det enkla sättet att göra det är genom att neka dem tillgång till vatten."

Barghouti sade att det är bönder som odlar marken, en del av dem härstammar från den första eller andra generationen av fördrivna människor. "Tydligen störs en del av dem av det sammanhanget men vi kommer inte att ge upp."

The Israeli Higher Arab Monitoring Committee har anslutit sig till kampanjen. Dess ordförande, Mohammed Barakeh, vars familj också kommer från Saffuriya, sade att han ser saken som en principfråga.

Med hänvisning till ett protestmöte som tidigare invånare i Saffuriya och deras ättlingar genomförde, kallade Barakeh protesten för ett första steg. "Det här vattnet är det vi har kvar för att bevattna marken i Saffuriya, och det ser vi som en symbol för vår historiska närvaro på denna mark, och ingen kan utplåna den historian."

https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-these-uprooted-arab-farmers-are-fighting-israel-to-use-the-spring-on-their-lands-1.6769059

Översättning: Anja Emsheimer

”Det här är vårt hav”

Isra Saleh el-Namey, The Electronic Intifada den 5 november 2020

Suhalil al-Amoudi (till vänster) går fortfarande till stranden i Gaza varje morgon fastän Israel har konfiskerat hans fiskebåt. Abdallah al-Naamy, The Electronic Intifada

Suhail al-Amoudi tillbringar mycket tid på stranden i Gaza.

Han fylls av minnen när han ser vågorna röra sig fram och tillbaka. I över tre årtionden har han stöttat sin familj genom fisket.

Al-Amoudi, 58 år, kan inte utöva sitt yrke längre; Israel har konfiskerat hans båt.

I juli 2018 använde han den här båten i ett försök att bryta blockaden av Gaza.

Försöket ägde rum mitt under den stora återvändandemarschen – protester varje vecka med kravet att palestinska flyktingar skulle få sina rättigheter uppfyllda.

Med al-Amoudi som kapten seglade hans båt mot Cypern. Några av hans passagerare behövde läkarvård, andra ville studera utomlands.

Båten var en del av en liten flotilla som tänkte våga sig på att komma längre än det mycket begränsade område där Gazas fiskare får arbeta.

JIPF-BLADET I DIN MOBIL/DATOR/SURFPLATTA
Till våra läsare,
Hjälp oss spara pengar och miljön.
Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.
Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.
Shalom!

Läsarenkät! VIKTIGT

Styrelsen för JIPF överväger att sluta trycka och skicka ut JIPF-bladet i pappersformat. Bladet kommer istället att distribueras som en elektronisk utgåva. Anledningen till förslaget är att de höga kostnaderna för tryck och porto blivit betungande för föreningen.

Redan idag skickas JIPF-bladet elektroniskt till många läsare. Den elektroniska upplagan är identiskt med den tryckta. Ett elektroniskt JIPF-blad öppnar dessutom för nya layout- och designmöjligheter med färgbilder och länkar till originalartiklar. Hela bladet eller valda sidor kan skrivas ut hemma. JIPF kommer fortfarande att vid behov trycka enskilda JIPF-blad, artiklar eller årskrönikor.

Vi ber nu våra läsare att tycka till om detta eller komma med förslag. Det är viktigt att många svarar.

Skriv till Maria Fernström:

ia.fernstrom@gmail.com

Towards equal lack of rights

Netanyahu's dream is
To impose a prohibition
On the demonstrations
Of his political opponents

By doing so he leads
Israel's citizens towards
The situation in which
The Palestinians live
Since 1967.

02/10/20 Gush Shalom

När båten var knappt 2 mil från kusten, omringades den av israeliska marinstyrkor. Israelerna bordade båten och ”kanoner syntes från alla sidor för att attackera oss – fredliga människor utan några vapen,” sade al-Amoudi.

Han uppskattade att det var det minst 100 soldater med i attacken mot båten. När de väl hade tagit kontroll över båten, bogserade de den till Ashdod, en hamn i Israel.

”Litet och smutsigt”

De 16 passagerarna på båten hölls kvar en kort tid och fördes sen tillbaka till Gaza. De återvände via Erez, en israelisk militär checkpoint.

Al-Amoudi var inte bland dem. Han kvarhölls bakom galler.

”Jag isolerades i en cell i en hel månad,” sade han.

”Det var litet och smutsigt. Det var första gången i mitt liv som jag befann mig under såna är slags villkor så det var en stor chock för mig. Jag minns att fängelsevakterna sade att de skulle vara tuffa mot mig så att ingen annan i Gaza skulle försöka bryta belägringen på det sätt jag hade gjort.”

Al-Amoudi ställdes inför rätta, han ställdes inför domstol 25 gånger.

”Det brukade ta många timmar för att komma till domstolen,” sade han. Under hela den tiden var jag belagd med handbojor och hindrades från att gå på toaletten. De behandlade mig väldigt illa, jag är en gammal man, som närmar mig 60-årsåldern, men de visade mig ingen respekt.”
Eftersom al-Amoudis advokat förhandlade om ett avtal, fick han en kortare dom än han hade fruktat. Han erkände sig skyldig till att ha kontakter med en organisation som klassades som ”terroristisk” och sattes i fängelse i 18 månader.

Israel stämplar nästan alla former av motstånd mot ockupationen som ”terrorism”. Fastän den stora återvändandemarschen var en protest utan vapen, påstod den israeliska regeringen att ingen av deltagarna var civil.

Genom att på det sättet komma med ett grundlöst påstående försökte man smutskasta människor som krävde rättvisa, som ”terrorister”.

Motstånd

Al-Amoudi mötte många andra palestinier i Hafha, ett israeliskt fängelse. Han fick många goda vänner men det kunde inte kompensera honom för att nekas några som helst besök under sina 18 månader i fångenskap.

Två av hans barnbarn föddes medan han satt i fängelse, men han kunde inte träffa dem förrän efter sin frigivning. Båda fick namnet Suhail till hans ära.
”Min far är medelpunkten i vår familj,” sade Wael, hans äldsta son. ”Vi räknade dagarna tills vi fick träffa honom igen.”

Israel har hotat al-Amoudi med att återigen hamna i fängelse om han någonsin försöker bryta belägringen av Gaza.

Det är förstås sorgligt att han skulle behandlas som en brottsling när han försökte rädda liv. Detta understryks av det faktum att en av passagerarna vid hans resa 2018 senare dog.

Passageraren i fråga hade cancer och behövde en behandling som inte gick att få på sjukhusen i Gaza. Enligt Världshälsoorganisationen, dog 54 palestinier från Gaza till följd av att Israels militär antingen nekar dem tillstånd att åka för att få behandling eller fördröjer nödvändiga tillstånd.

Israel lämnade aldrig tillbaka al-Amoudis båt efter att ha beslagtagit den när han försökte bryta blockaden av Gaza. Så han ser detta att gå till stranden varje morgon som en protesthandling.

Även om han inte kan ge sig ut på havet, tycker han om att hjälpa och ge råd till andra fiskare.

Den grymhet som tillfogats al-Amoudi är på inget sätt unik.

Vattnen utanför Gaza hör till de farligaste i världen – och inte på grund av naturfenomen som stormigt väder.

Efter att ha öppnat eld mot fiskare utanför Gaza totalt 350 gånger förra året, har Israel upprepade gånger brukat sådant våld under 2020. Mitt under COVID19-pandemin sköt israeliska styrkor på fiskebåtar som arbetade innanför det tillåtna området, 100 gånger under årets första fyra månader.

Palestiniernas Centre for Human Rights har dokumenterar hur Israel sköt mot fiskebåtar utanför Gaza åtminstone 12 gånger den senaste månaden.

”Att fiska i havet utanför Gaza är mer än ett yrke,” sade al-Amoudi. ”Det är ett sätt att göra motstånd. När vi fiskar utsätter vi oss för stor fara. Men vi är fortfarande villiga att försvara våra rättigheter.”

”Jag är kanske på stranden, men jag vill ändå hjälpa mina kamrater att fiska,” tillade han. ”Det här är vårt land och det här är vårt hav. Vi har våra rötter här och ingen makt kan kasta ut oss härifrån.”

Isra Saleh el-Namey är journalist från Gaza.

https://electronicintifada.net/content/our-sea/31651

Översättning: Anja Emsheimer

Palestiniers olivträd på Västbanken bränns ner medan FN uppmanar till att att skydda skörden

FN:s sändebud i Mellanöstern Nickolay Mladenov uppmanar Israel att garantera palestinska olivodlares säkerhet mitt under attacker av ´folk som man tror eller vet att de är israeliska bosättare´
Reuters den 29 oktober 2020

För många palestinier på Västbanken är olivträdet både en vördad kulturell symbol och en ekonomisk nödvändighet – men det har också kommit i fokus i kampen mellan dem och israeliska bosättare om mark som båda gör anspråk på.

Över 1000 av palestinska lantbrukares träd har bränts ner eller skadats på Västbanken sedan skörden inleddes för tre veckor sedan, enligt en FN-rapport.

En israelisk soldat kollar en palestiniers dokument på Västbanken (Foto: Reuters)

OCHA (FN:s kontor för samordning av humanitt bistånd) har i sin rapport från den 23 oktober också registrerat 19 fall av våldsamma oroligheter ”av förmodade eller kända israeliska bosättare,” och 23 palestinska bönder har skadats.

Medan bosättarna bestrider dessa siffror, brukar fredsövervakare under normala år följa med bönderna för att skydda skörden. Men coronapandemin har gjort det svårare.

En del israeliska aktivister deltar fortfarande. ”Det är omöjligt för utlänningar att komma p.g.a. COVID-19,” sade en aktivist, Guy Butavia.

Olivodlare i områden nära en del israeliska bosättningar säger att de varje år möter problem.

”När vi försöker nå våra fält, skyddar armén bosättarna och hindrar oss från att komma åt våra oliver,” sade Adnan Barakat, chef för fullmäktige i byn Burqa, nära Ramallah.

I Burqa ”stenade israeliska bosättare och angrep fysiskt palestinska olivplockare vid tre tillfällen vilket utlöste sammandrabbningar”, sade UNOCHA.

FN:s sändebud i Mellanöstern Nickolay Mladenov uppmanade Israel att garantera jordbrukarnas säkerhet, och meddelade i måndags säkerhetsrådet: ”Varje år äventyras palestiniers möjlighet att skörda på grund av restriktioner i åtkomst, attacker och hotelser.”

Yigal Dilmoni, rådsordförande för Yesha, det dominerande bosättarrådet på Västbanken, sade att de flesta anklagelserna kom från ”tvivelaktiga” källor.

”I många år har extremistorganisationer nu… utfört provokativa handlingar och utnyttjat skördesäsongen för att hetsa mot israeliska civilpersoner,” sade han.

”Jag bor här och ser tusentals palestinier dagligen skörda sina oliver utan några problem.”

Omkring 430 000 israeliska bosättare lever bland tre miljoner palestinier på Västbanken, ett territorium som Israel erövrade 1967. Bosättare har också blivit måltavla för palestinska knivangrepp, skjutande och attacker med bilar.

Palestinier gör anspråk på Västbanken som en framtida stat. Men Israel hänvisar till sina behov av säkerhet och sina historiska band till regionen.

I somras uppstod ett spänt läge eftersom palestinier fruktade att den nyligen återvalda israeliska premiärministern Benjamin Netanyahu skulle förverkliga sina löften före valet att annektera delar av Västbanken.

Förra veckan i Burqa såg Reuters journalister hur palestinier och israeler drabbade samman där. Israeliska säkerhetsstyrkor ingrep med tårgas och chockgranater mot palestinier som kastade stenar tillbaka.

En skogsbrand utbröt mitt under sammandrabbningarna och israelernas skottlossning, och spred sig till olivträden i närheten.

Den israeliska militären sade att säkerhetsstyrkor hade samordnat sig med markägare för att de skulle känna sig säkra medan de plockade sina oliver, men möttes av ”upprorsmakare” som kastade stora stenar.

Israeliska bosättare ser på när en palestinsk man plockar oliver nära en judisk bosättarutpost nära Ramallah (Foto: Reuters)

”Ett par försök till mordbrand kunde identifieras,” enligt ett uttalande från militären. ”Trupper svarade med att på olika sätt skingra upprorsmakarna… Under tiden bröt en eld ut och åtskilliga träd skadades.”

Militären sade att ”man inte skulle låta olivskörden användas för att skada israeliska civila eller säkerhetsstyrkor.”

https://www.ynetnews.com/article/Hk6CeBu00v

Översättning: Anja Emsheimer

18-24 oktober 2020 – i de Ockuperade Palestinska Territorierna

Taayush, måndagen den 26 oktober 2020

South Hebron Hills
Söndagen den **18 oktober** förstörde israeliska väpnade styrkor 3 hus i Fakhit och konfiskerade ett bostadstält i Rakiz.

Tisdagen den **20 oktober** i Umm Zaituna jagade den israeliska armén iväg palestinska herdar från byn Th ´ala från deras egna betesmarker. På onsdagen jagades herdarna iväg igen, denna gång av bosättarkolonister från den nya utposten.

Lördagen den **24 oktober** följde aktivister med herdarna till deras betesmark. En bosättarkolonist anlände på sin minitraktor, eskorterad av armén, och försökte jaga iväg fårflockarna, men aktivisterna stod i vägen för honom och förhindrade detta. En israelisk officer beordrade herdarna att hålla sina flockar på avstånd eftersom de betade innanför områden som officiellt ägdes av palestinier, och bosättarkolonisten parkerade sin minitraktor innanför det området. Israeliska tjänstemän från den civila förvaltningen kom och förklarade för soldaterna att herdarna inte skulle hållas borta från sina privata betesmarker, och en polis fyllde t.o.m. i en klagomålsblankett som en av herdarna lämnade in mot bosättarkolonisten som inkräktade och gjorde intrång på privat egendom. Flocken fortsatte hela tiden att beta och herdarna gick iväg när de själva bestämde tiden.

Aktivister följde med herdar även på lördagen i Umm Al Amad, och hjälpte till med olivskörden i Susya.

Fredagen den **23 oktober** satte en bosättarkolonist upp en ny utpost på ´antenna hill´ på mark som tillhörde byn Birin. På lördagen när aktivister kom för att dokumentera vad som pågick, fann de ett tält och ett hus där, 6 cyklar tillhörande bosättarkolonister som tillbringade sabbaten där, och soldater som skyddade dem.

I måndags var många diplomater med på en tur i de hotade byarna i ´firing zone 918´. Diplomaterna som var med på turen där även internationella journalister deltog, publicerade en uppmaning till de israeliska ockupationsmyndigheterna att sätta stopp för de upprepade rivningarna där, och att låta bli att driva bort invånarna från området som förklarats vara en skjutzon.

Palestinska Jordandalen

Måndagen den **19 oktober** förstörde ockupationsstyrkorna 2 hem och ett vattenhål i Farisiya i norra palestinska Jordandalen, och på onsdagen förstördes ytterligare 3 hus i Jiftlik. I

Farisiya följde på tisdagen och torsdagen aktivister med herdar. På tisdagen kunde flockarna beta fritt; på torsdagen försökte två bosättarkolonister från utposten vid Umm Zuka jaga iväg flockarna och hotade herdarna med att de skulle komma till deras läger. På onsdagen och lördagen vid En Sukut följde aktivister med herdarna på grund av det som hänt förra veckan när en bosättarkolonist hade kört över ett får där. På onsdagen kom samma bosättarkolonist till området men såg aktivisterna och kom inte närmare.

Olivskörden

Nuvarande våg av attacker mot herdarna som skördar sina oliver, fortsätter – stöld av grödorna, olivträden rotas upp eller förstördes.

En forskare från Yesh Din rapporterade att fredagen den **23 oktobe**r vid middagstid och efter att aktivisterna som hade hjälpt herdarna från Bourin (Nablus-distriktet) hade lämnat dem, kom en stor grupp av bosättarkolonister ner från Yitzhar och attackerade palestinska bönder som fortsatte med sin skörd. Enligt vittnen attackerade bosättarkolonisterna dem med käppar och stenar – fyra bönder sårades och måste föras till sjukhus i Nablus. Dessutom hade bosättarkolonisterna sönder fönstret på en av böndernas bil. Till slut flydde angriparna mot Yizhartrakten.

Samma dag rapporterade Yesh Din att bönder från Qaryut (Ramallahdistriktet) på morgonen kom till sina olivodlingar och upptäckte att det mesta av oliverna hade stulits, och spikar hade spritts på marken vilket ledde till att traktordäcken exploderade. Bönderna kom för att skörda sina oliver efter att ha samordnat detta med den israeliska civilförvaltningen eftersom de hela året är förbjudna att komma dit utom några dagar då armén tillåter det.

Enligt en rapport från OCHA har 23 palestinska bönder sedan skördesäsongen började och till förra måndagen sårats av angripande bosättarkolonister, och över 1000 olivträd har huggits ner eller bränts ner.

Inga hinder för fler skördar där aktivister deltog denna vecka som i Deir Istiya och Kufr A Dik (Salfitdistriktet) och Bourin och Deir Al Khatab (Nablus-distriktet).

I lördags, den **24 oktober**, attackerade bosättarkolonister hus i Asira Al Qibliya (Nablus-distriktet). Enligt en rapport från Yesh Din kom kl 15.45 en grupp bosättarkolonister ner från Yitzhar till den östra delen av Asira Al Qibliya och kastade stenar på invånarnas hem. Vice borgmästaren kom ut från sitt hus, uppskrämd av bullret, och sårades i huvudet av en sten som bosättarkolonisterna kastade.

I Betlehem-distriktet förstörde de israeliska ockupationsmyndigheterna nu i veckan 4 hus i byn Nahlin och ett annat hus i Al Khader. Ett hus förstördes också i Beit Iqsa, nära Jerusalem, och ett annat i Qalqiliya.

Jerusalem
Veckoprotesten i Sheikh Jarrah fortsätter att äga rum varje fredag och följer nödåtgärderna. Invånarna i Sheikh Jarrah protesterar mot de våldsamma avhysningarna från sina hem, att bosättarna tar över deras grannskap och att östra Jerusalem judifieras. De uppmanar var och en som stödjer deras kamp att ansluta sig till dem.

http://www.kibush.co.il/show_file.asp?num=82519
Översättning: Anja Emsheimer

Den uppriktige diplomaten bakom Arafat och Abbas – till minne av Saeb Erekat.

Min första kontakt med Saeb Erekat, när han ännu inte hade kommit in i politiken, var som föreläsare vid Al-Najah University.
När jag blev bjuden till en ceremoni vid universitetet, som jag inte kunde närvara vid, och jag ringde till honom för att uttrycka mitt beklagande.

Vid de senare tillfällena när jag var del av en delegation från Gush Shalom för att träffa president Arafat, och ännu senare president Abbas, var Dr Saeb Erekat alltid där vid presidentens sida.
När man samtalade med honom, var han påfallande öppen och uppriktig.
Även i mer offentliga framträdanden var han en otrolig diplomat som ingav förtroende, mod och känslor, och var intresserad av att göra affärer med dem som hade något konkret att komma med.

Trumps inställning till Mellanöstern gjorde honom mycket bitter.
Att han dog några dagar efter Trumps valförlust, som han antagligen inte var medveten om, är mycket sorgligt.
Man kommer att sakna honom oavsett hur hoppingivande läget än blir.

Må minnet av hans hängivenhet vara en tröst för hans familj och vänner.

Kontakt – Adam Keller, talesperson för Gush Shalom +972-(0)54-2340749
Översättning: Anja Emsheimer

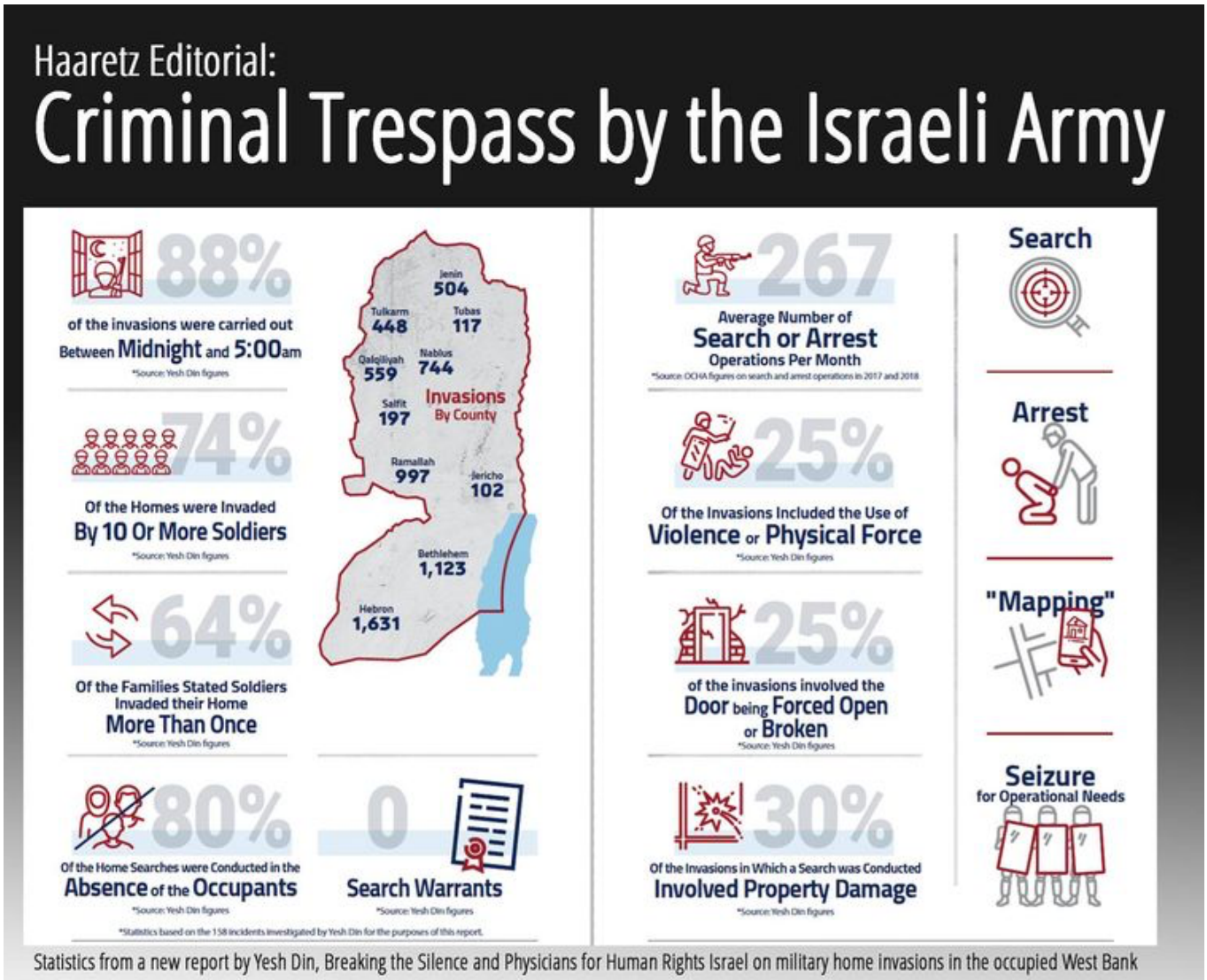

Statistics from a new report by Yesh Din, Breaking the Silence and Physicians for Human Rights Israel on military home invasions in the occupied West Bank

> **The IDF continues to drag hundreds of Palestinian children and teens out of their beds and arrest them, almost every night.**
>
> There was an average of 267 raids per month on Palestinian homes. In a quarter of these, violence was used, and in a third, property was destroyed. ...In other words, some of these raids are unnecessary and even criminal.

Israel's war on Palestinian children

Gideon Levy | Dec. 5, 2020

Last week, we were in the Al-Arroub refugee camp, searching for an open area in which to sit, for fear of the coronavirus. There wasn't one. In a camp in which house touches house,

whose alleys are the width of a man and strewn with garbage, there's nowhere to sit outside. One can only dream of a garden or a bench; there isn't even a sidewalk. This is where Basel al-Badawi lives. A year ago, soldiers shot his brother dead, before his eyes, for no reason. Two weeks ago, Basel was snatched from his bed on a cold night and taken, barefoot, for questioning. We sat in his family's cramped home and realized there was no "out" to go to. While we were there, Israeli soldiers blocked the entrance to the camp, as they occasionally do, arbitrarily, and the sense of suffocation only grew.

This is Basel's world and this is his reality. He is 16, a bereaved brother, who was abducted from his bed in the dark of night by soldiers. He has nowhere to go to except for school, which is closed for part of the week due to COVID-19. Basel is free now, more fortunate than certain other children and teenagers. Around 170 of them are currently detained in Israel. Other children are shot by soldiers, wounded and sometimes killed, with no distinction made between children and adults – a Palestinian is a Palestinian – or between a life-threatening situation and a "public disturbance."

On Friday they killed Ali Abu Alia, a 15-year-old boy. It was a lethal shot to the abdomen. No one could remain indifferent to the sight of his innocent face in photographs, and his last picture – in a shroud, his face exposed, his eyes closed, as he was carried to burial in his village. Ali, as he did every week, went with his friends to demonstrate against the wild and violent outposts that sprouted out of the settlement of Kokhav Hashahar, taking over the remaining land of his village, al-Mughayir. There is nothing more just than the struggle of this village, there is nothing more heinous than the use of lethal force against protesters and there is no possibility that shooting Ali in the abdomen could have been justifiable. In Israel, of course, no one showed any interest over the weekend in the death of a child, one more child.

Up until the current school year, around 50 children from the shepherding community of Ras a-Tin studied at the school in al-Mughayir, the village of the deceased boy. They had to walk about 15 kilometers (9.3 miles) each day, round trip, to attend. This year their parents, with the help of a European Commission aid organization based in Italy, built them a modest, charming school in the village. Israel's Civil Administration is threatening to demolish it, and in the meantime it is harassing the pupils and teachers with surprise visits to check whether the toilets had been, God forbid, connected to

a water pipe – in a village that was never connected to the power grid or the water supply. The children of Ras a-Tin must have known Ali, their former classmate, now dead.

The children did not know Malek Issa, of Isawiyah, in East Jerusalem. The 9-year-old boy lost an eye after it was hit by a sponge-tipped bullet fired by an Israeli police officer. On Thursday the Justice Ministry department that examines allegations of police misconduct announced that no one would be charged in the shooting, after 10 months of intensive investigation. It was enough for the policemen involved to claim that stones had been thrown at them, perhaps one of them hit the boy. But no video shows stones being thrown, nor is there any other evidence of this. Ali's killers can also sleep in peace: No one will prosecute them. All they did was to kill a Palestinian child.

These and many other incidents are taking place during a period that is among the quietest in the West Bank. This is the terror taking place, committed by the state. When we hear of such incidents in vicious dictatorships – children who are snatched from their beds in the middle of the night, one boy who was shot in the eye, another who was shot and killed – it sends shivers down our spine. Shooting at demonstrators? At children? Where do such things happen? Not in some faraway land, but rather just an hour's drive from your home; not in some dark regime, but in the only democracy.

What would you think of a regime that allows the shooting of children, that abducts them in their sleep and razes their schools? That's exactly what you must think of the regime here in our country.

The 9-year-old Palestinian boy who was wounded in Isawiyah at Hadassah Ein-Kerem Hospital in Jerusalem, on February 18, 2020.*Credit: Ohad Ziegenberg*

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

***Dror Feiler**, tel.: 070 285 5777 och **Staffan Granér**, tel.: 070 354 9687*

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

plusgiro 475 29 17-7